

dels kan tilvejebringe. Baade det ærede Medlem og jeg ere saaledes stillede, at vi lettere underhaanden kunne skaffe os Oplysninger. Jeg kom ogsaa til, at Beløbet bliver adskilligt mere end 55,000 Kr., at det bliver noget op i 60,000erne. Altsaa, det bliver noget mere end Halvdelen af det Beløb, der forudsættes at ville medgaa.

Det blev saavel af det ærede Medlem som af forskellige tidligere Talere udtalt, at man maatte nære Betænkkelighed ved denne Maade at skaffe Penge til Veje paa paa Grund af Konsekvenserne, at det skulde være noget uhørt, stridende med de almindelige Principper, som ere fulgte ikke alene her, men i hele Europa. Jeg tror, at det er urigtigt. Det er ganske vist, at almindelige Statsudgifter blive tilvejebragte ved en almindelig Paaligning efter de sædvanlige Skatteprincipper. Men ved Siden af denne lige Paaligning sker der saavel her som overalt en særlig Paaligning. Det er et Princip, som er slaaet fast alle Vegne, at naar en enkelt Klasse eller en enkelt Person har en særlig Fordel af en Statsudgift eller af, at Staten sætter sig i en særlig Ulejlighed, skal han særlig betale enten det hele eller en Del. Det finder Sted ved en Mængde af vore Afgifter. Jeg behøver kun at erindre om sidste Samling, hvor netop det ærede Medlem var Forsvarer for en saadan Afgift, og hvor jeg i øvrigt kom til at staa paa den anden Side. Det drejede sig om Jernbaneskylden. Den var ogsaa en Afgift, som blev paalagt, fordi en enkelt Klasse, enkelte Personer have særlig Fordel af en Statsudgift. Saa fandt man det rimeligt og naturligt, at de, der havde Fordelene, ogsaa skulde betale. Naar jeg var imod det den Gang, var det ikke, fordi jeg er imod selve Princippet, men det var Maaden, hvorpaa det blev anvendt, jeg den Gang havde noget imod. Her have Brandforsikringsselskaberne ganske sikkert en særlig og betydelig Fordel. Det er ganske vist, at der er ogsaa andre — Ulykkesforsikringsselskaberne og Tyveriforsikringsselskaberne —, der have nogen Fordel deraf; men den Fordel, de have, er Smaating i Sammenligning med den, Brandforsikringsselskaberne ville have. Det er aldeles ligesom ved Jernbaneskylden. Der er en Mængde Tilfælde, hvor mange have særlig Fordel af Foranstaltningen. Lad os sige, at der bygges en Bro eller anlægges en Vej. Ogsaa der er der mange, som have særlige Fordele. Men man falder ikke paa at komme med en Lov i den Anledning. Kun i de store Træk, i de grove Tilfælde griber man ind, og saaledes maa

man bære sig ad i alle Tilfælde, og her er et Tilfælde, hvor en enkelt Klasse af Institutioner har en meget stor Fordel af en Statsudgift. Det forekommer mig da ret naturligt, at disse Institutioner bidrage til Udgiften. Naturligvis ville Brandforsikringsselskaberne helst have Politiet uden at betale noget for det, det tvivler jeg ikke om, men at det alligevel er en Fordel for dem at faa et saadant Politi, tvivler jeg heller ikke om. Og naar Forsikringsselskaberne se paa deres virkelige Interesse, ville de gerne have noget saadant. Den Fordel, de faa, er meget større end det, de komme til at betale. Denne Afgift bliver derfor ikke en indirekte Afgift, thi denne Afgift vil ikke forøge Byrden paa Aktionærerne eller de forsikrede. Den vil tværtimod formindske Byrden, fordi den formindsker Selskabernes Udgifter til Brandskader og formindsker dem mere end det Mere, de her maa betale. Her er ikke Tale om en indirekte Afgift, der bliver overvæltet; det er et helt andet Forhold.

Medens jeg altsaa fuldstændig godkender det Princip, som ligger til Grund for denne Maade at tilvejebringe Penge paa, kunde jeg dog ønske, at der skete en Redaktionsforandring. Det er jo Mening, at man ved denne Lov først og fremmest skal søge at formindske Brandskaderne. Det er derfor, at der skal betales paa denne Maade. Men jeg kunde ønske, at det ogsaa var udtrykt i Loven, altsaa, at det i Paragraf 4 var udtrykt, at disse Opdagelsesbetjente tillige og fortrinsvis skulle føre Tilsyn med Brandskaderne, eller noget saadant. Det kunde jo nærmere overvejes, hvorledes dette skulde udtrykkes, men naar der kommer et saadant Udtryk, forekommer det mig, at de Betænkkeligheder, som forskellige ærede Medlemmer have ved, at Brandforsikringsselskaberne skulde betale, i væsentlig Grad maa blive formindskede.

Og hvad nu Udlandet angaar, saa kan der jo ikke være Tale om, at det vil blive forbavset over, at vi paalægge en Afgift eller bruge et Princip, som bruges overalt. Men jeg vil meget mere sige, at de udenlandske Forsikringsselskaber og Forsikringstidender ville prise Danmark som et Mønsterland. De ville sige: Her kunne I se et Land, som indfører et Politi, som har den særlige Opgave at føre Tilsyn med Ildpaasættelser. Det ville de glæde sig over, og de ville sige til deres egne Regninger: Følg Danmarks Eksempel. Vi ville tjene meget mere end det Par Smaaskillinger, vi give ud til Bidrag til Politiet.

Jeg kan altsaa fuldstændig billige den